

Arrest

nr. 206 933 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op (...) 1985 in Dhi-Qar, in de provincie Nasriyah. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. In 2008 werd uw familie in Dhi-Qar bedreigd door enkele sjiitische partijen die wilden dat jullie, soennieten, het gebied zouden verlaten. U en uw familie verhuisden vervolgens naar Kirkuk, waar jullie in de Arafa wijk woonden.

In Kirkuk volgde u een opleiding aan het militaire college, die u beëindigde in 2009. Hierna begon u te werken als militair. U was gestationeerd in de (...) divisie in Kirkuk, waar u werkte als officier van de bevoorrading en het vervoer.

Op 10 juni 2014 viel Mosul in handen van IS. Vele Irakese officiers en militairen verlieten hun basis. In Kirkuk kwamen de Peshmerga naar de legerbasis. De officieren van het Irakese leger sloten een akkoord met de Peshmerga; het Irakese leger zou de basis zonder geweld verlaten en overlaten aan de Peshmerga. Het Irakese leger vertrok diezelfde dag. In konvooi reisden de militairen naar de Speicherbasis in Tikrit, waar ze dezelfde dag toekwamen. U vluchtte samen met het konvooi, waar ongeveer 50 personen van jullie eenheid en 7 andere officieren van jullie eenheid met mee liepen, naar Tikrit. Na middernacht briefte kolonel S, uw directe overste, u en de andere 7 officieren van jullie eenheid over het feit dat (voormalig) premier Al-Maliki een bericht had gestuurd naar de majoor generaal waarin werd gezegd dat het leger de basis kon verlaten.

De volgende dag, op 11 juni 2014 verliet u samen met eerste luitenant A.S., met majoor S. en met luitenant S.M.R, die eveneens in uw eenheid zaten, de basis in Speicher. U verwittigde uw ouders, die op dat moment nog in Kirkuk verbleven, over het feit dat u naar huis zou terugkeren. Uw vader vertelde u echter dat de Peshmerga overal zat, dus dat u niet naar huis moest terugkeren. U ging vervolgens met uw vriend A.S. naar diens huis in Kirkuk, waar u in de wijk 1-Huzayra verbleef.

Op 12 juni 2014 doodde IS ongeveer 1700 cadetten in een aanval op kamp Speicher.

Twee dagen na uw vertrek uit Speicher later contacteerden u en A. uw overste kolonel S. om te vragen of jullie konden terugkeren naar de basis. Kolonel S. verklaarde echter dat hij op de hoogte was van jullie vertrek en jullie namen reeds had doorgegeven en dat de regering stappen tegen jullie zou ondernemen. Gezien uw vader u vertelde dat de Peshmerga of de Koerden heel de tijd langs jullie huis kwamen, verliet u Kirkuk op 15 juni en vertrok u naar Bagdad. U verbleef er bij uw vriend O.A.A.S, een collega en eveneens een eerste luitenant, in de wijk Karrada. In deze periode probeerde u uw overste S. nogmaals te contacteren om terug te keren naar uw werk, wat u echter niet lukte. U kon wel in contact komen met een andere officier, nl. majoor M.A.K., die u adviseerde om niet naar het leger terug te keren, gezien genoteerd werd dat u de orders niet had opgevolgd en u de legerbasis op vrijwillige basis had verlaten. In deze periode verhuisde uw familie vanuit Kirkuk naar Diyala omwille van bedreigingen die zij hadden ontvangen. Zij verblijven daar in een woning van ontheemden. Gezien u geen hoop meer had dat u nog zou kunnen terugkeren naar het leger en gezien u via uw vriend O.A.A.S. hoorde dat er onderzoeksraden opgericht zouden worden voor de officiers die het leger hadden verlaten waarbij deze officiers waarschijnlijk berecht en veroordeeld zouden worden tot gevangenisstraf of executie, besliste u Irak te verlaten.

U verliet Bagdad op 27 oktober 2014. Met het vliegtuig reisde u naar Turkije, van waaruit u uw reis naar Europa verder zette. U kwam aan in België op 3 november 2014. U diende een asielaanvraag in op 4 november 2014.

In februari 2015 kwam u van uw vriend Z. te weten dat er een arrestatiebevel tegen u was opgesteld. Diens broer H, die werkte bij de politie op het directoraat van Dhi-Qar, zou toevallig uw naam op één van de arrestatiebevelen zijn tegen gekomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer; uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, verschillende foto's van u in uniform, zeven verschillende badges uit het leger, een bewijs dat u als luitenant afstudeerde aan het militair college, een bevestiging van uw werk bij de (...) divisie, een opleidingsattest bevoorrading en transport, drie Amerikaanse certificaten van uw opleiding bij het leger en zes foto's van uw beschadigd huis, een arrestatiebevel en een attest van het Rode Kruis.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden beschuldigd van desertie en verraad – waar gevangenisstraf of de doodstraf opstaat – gezien u als eerste luitenant de Speicher basis verliet op 11 juni 2014, een dag voor het Speicherdrama (waarbij IS 1700 kadetten om het leven bracht) zich voltrok. Uw overste, Kolonel S, die u aanvankelijk toestemming gaf de basis te verlaten, veranderde achteraf zijn verklaringen om zelf niet bestraft te worden. Hij gaf de namen van u en nog enkele collega's die de

basis verlieten door, waardoor er een gerechtelijke procedure tegen jullie werd gestart en waardoor er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Kirkuk in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u sinds 2008 samen met uw familie in Kirkuk te hebben gewoond. Uw gebrekkige verklaringen en kennis omtrent de stad konden het CGVS echter niet overtuigen van het feit dat u daar de laatste 6 jaar voor uw vertrek uit Irak uw vaste verblijfplaats had.

Vooreerst waren de verklaringen die u aflegde over de wijk waar u beweerde 6 jaar te hebben gewoond, niet overtuigend. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw wijk Arafa, langs de weg richting Suleymaniyah zou liggen (CGVS I p. 8). Uit COI, toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de grote weg die langs Arafa loopt naar Erbil leidt. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u foutief verklaart dat Arafa langs de Suleymaniyah weg zou liggen, des te meer gezien deze weg een stuk meer in het zuidoosten van de stad Kirkuk ligt en gezien het grootste deel van deze autoweg op de andere oever van Kirkuk ligt. Gezien u beweert 6 jaar in Arafa te hebben gewoond, kan echter wel van u worden verwacht dat u zou weten welke snelwegen er langs uw wijk zouden lopen. Gevraagd om uw wijk te beschrijven, vertelde u dat het opleidingsinstituut voor de olieraffinaderij vlakbij u lag. Verder sprak u over een school, een moskee, een café en verschillende markten (CGVS II p. 5). Wanneer u echter een foto van ditzelfde opleidingsinstituut voor de olieraffinaderij werd getoond, slaagde u er niet in deze plaats te herkennen. Gezien u zelf aanhaalde in de buurt van dit opleidingsinstituut te wonen, kan dan ook verwacht worden dat u bekend zou zijn met de aanblik van deze plaats en dat u in staat zou zijn een foto hiervan (zelfs al is die zwart-wit) te herkennen. Het feit dat u geen idee heeft wat op dergelijke foto staat, noch waar deze plaats zich zou bevinden (CGVS II p. 8), maakt dan ook dat uw verklaringen ingestudeerd overkomen. Verder bleven uw verklaringen omtrent de locatie van de luchthaven van Kirkuk zeer vaag. Wanneer u gevraagd werd waar deze gesitueerd was, gaf u geen direct antwoord op de vraag en vertelde u dat deze luchthaven Al Hariya genoemd werd. Gevraagd hoe u van uw wijk naar deze luchthaven reed, verklaarde u dat het oorspronkelijk een militaire luchthaven was, wat opnieuw geen antwoord was op de vraag. Nogmaals aangemoedigd te vertellen waar deze luchthaven juist was, gaf u wederom een ontwijkend antwoord en verklaarde u er nooit te zijn heen geweest (CGVS I p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat de luchthaven slechts enkele kilometers van Arafa verwijderd lag. Er zou slechts één wijk tussen uw wijk en de luchthaven liggen, waardoor dan ook verwacht kan worden dat opstijgende of landende vliegtuigen vanuit uw wijk te zien zouden zijn. Verder blijkt uit de kaart van de stad Kirkuk dat een belangrijke afslag naar de luchthaven gesitueerd zou zijn op de weg

die de legerbasis en uw wijk Arafa verbindt en die u dus zou moeten passeren onderweg naar het werk. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u de luchthaven beter zou kunnen situeren. Het feit dat u zulke vage en ontwijkende antwoorden gaf, gevraagd naar de ligging van de luchthaven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u 6 jaar in Kirkuk zou hebben gewoond.

Verder verklaarde u dat er de laatste jaren voor uw vertrek uit Arafa geen aanslagen, ontploffingen of incidenten in uw wijk Arafa hebben voorgedaan (CGVS II p. 8). Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat er de laatste jaren voor uw vertrek zich verschillende incidenten voordeden in de Arafa wijk. Zo werden er raketten afgevuurd op residenties van werknemers van de North Oil Company in januari 2013, vielen er twee doden toen een autobom ontplofte in Arafa in augustus 2012 en viel er één dode toen een olietanker ontplofte door een kleeftbom in april 2011. Het feit dat u geen weet zou hebben van incidenten die zich afspeelde in uw wijk is dan ook weinig geloofwaardig. Verder blijkt uw algemene kennis omtrent de stad Kirkuk evenmin toereikend voor iemand die beweert 6 jaar in deze stad te hebben gewoond. Om te beginnen waren uw verklaringen omtrent de verschillende wijken en stadsdelen van Kirkuk niet overtuigend. Wanneer u gevraagd werd langs welke kant van de rivier uw wijk Arafa ligt, verklaarde u wel te weten dat de stad gesplitst werd in twee delen, maar verklaarde u deze kanten niet te kennen. U kon slechts verklaren dat de ene kant van de rivier 'de grote kant' was en de andere kant 'de kleine kant' (CGVS I p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat naar de oostelijke zijde van de rivier verwezen wordt als naar de 'Musallah kant', de naam van een wijk op deze oever. Naar de westelijke rivieroever wordt gerefereerd met de naam 'Korye', de naam van een wijk langs deze kant. Gevraagd echter of u de plaats Musallah kende, verklaarde u deze niet te kennen (CGVS II p. 7). Toen gepolst werd of u reeds gehoord had van de plaats 'Korye' bleef u eveneens op de vlakte. U verklaarde aanvankelijk dat u al van de stad 'Korye' had gehoord. Gevraagd waar deze plaats dan lag, verklaarde u dit niet te weten, maar er wel al van te hebben gehoord (CGVS II p. 7). Het is echter zeer opmerkelijk, en het komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, dat u slechts zulke gebrekkige en vage verklaringen kan afleggen over deze twee termen waarmee naar de twee delen van Kirkuk wordt verwezen. Daarenboven blijkt dat de wijk 'Korye' niet ver verwijderd ligt van uw wijk en dat de Al Jumhuriyah straat (oftewel de Republieksstraat) die u zelf aanhaalde als een straat die naar het centrum van Kirkuk leidt (CGVS II p. 6), langs de 'Korye' wijk loopt. Er zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u de 'Korye' wijk beter zou kunnen situeren. Verder kende u evenmin de wijk Piryada, tevens één van de oudste historische wijken die rond de Qala of citadel van Kirkuk ligt.

Daarenboven waren uw verklaringen omtrent de locatie van de historische citadel van Kirkuk en de bruggen in deze stad evenmin overtuigend. U verklaarde dat de burcht van Kirkuk dichtbij het gouvernement lag en dat elke taxi dit wist zijn (CGVS I p. 8). Gevraagd of de burcht al dan niet aan dezelfde kant van de rivier lag als de Arafa wijk, gaf u aanvankelijk ontwijkende antwoorden. Pas wanneer u dezelfde vraag voor de derde maal werd gesteld, gaf u te kennen dat de wijk Arafa en de burcht van Kirkuk langs dezelfde kant van de rivier zouden liggen (CGVS II p. 7). Uit kaarten van Kirkuk blijkt echter dat dit niet het geval is en dat de citadel van Kirkuk langs de oostelijke kant van de Khasa rivier ligt terwijl de Arafa wijk op de westelijke oever is gesitueerd. Gezien de citadel, gelegen is op een heuvel, van historisch belang is () en het belangrijkste herkenningspunt van de stad is, is het opmerkelijk dat u niet zou weten waar deze precies in Kirkuk ligt. Zelfs indien u de citadel nog nooit gezien zou hebben of hier nog nooit zou zijn geweest kan echter wel van u verwacht worden dat u hierover zou hebben horen spreken en ten minste zou weten waar en langs welke kant van de rivier deze zou liggen. Gevraagd naar de bruggen in Kirkuk haalde u zelf de al Shuhada brug (CGVS I p. 9) en de Tabqalshi brug (CGVS II p. 7) aan. U verklaarde correct dat de Tabqalshi brug de Yumhuriyastraat met de Imam Qasem straat verbindt (CGVS II p. 7). Echter zowel de Tabqalshibrug als de Shuhada brug leiden naar of langs de citadel van Kirkuk. Dit maakt het des te opmerkelijker dat u niet zou weten dat de citadel van Kirkuk aan de andere kant van de rivier zou liggen dan uw wijk. Het feit dat u spontaan twee bruggen aanhaalt die naar/langs de Qala leiden, maar niet zou weten dat de Qala aan de andere kant van de rivier ligt dan de Arafa wijk, maakt wederom dat uw verklaringen ingestudeerd overkomen. Verder verklaarde u dat de Shuhada brug de Safarin markt met Al Shorj verbindt (CGVS I p. 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat de Al Shorj wijk veel zuidelijker ligt dan de Shuhada brug en niet grenst aan de rivier Khasa. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet correct. Het feit dat u zulke vage en verkeerde verklaringen aflegt omtrent de citadel en de bruggen die beide oevers verbinden, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat u de laatste 6 jaar voor uw vertrek in Kirkuk zou hebben gewoond.

Verder legde u zeer vage verklaringen af omtrent de etnische samenstelling van Kirkuk. Zo verklaarde u dat de Arafa wijk een Koerdische wijk was. Wanneer u echter gevraagd werd of er in Kirkuk nog andere

etnische groepen woonden buiten Arabieren en Koerden, verklaarde u dat de meeste inwoners Koerden waren. Nogmaals gevraagd naar andere bevolkingsgroepen verklaarde u dat er ook nog Turkmenen woonden. Uw verklaringen omtrent waar in de stad Kirkuk deze verschillende bevolkingsgroepen dan woonden bleven eveneens zeer op de vlakte. Zo verklaarde u, nadat u uitdrukkelijk gevraagd was waar in de stad en niet de provincie Kirkuk de Arabieren woonden, dat dit in Hawija was. Hoewel het correct is dat er voornamelijk Arabieren in Hawija wonen, dient opgemerkt te worden dat Hawija een stad op zich is, die meer dan 60 km van de stad Kirkuk verwijderd ligt. Gevraagd waar in de stad Kirkuk de Turkmenen woonden, verklaarde u dat Dakuk een Turkmeense plaats is. Wederom dient opgemerkt te worden dat Dakuk, inderdaad een Turkmeense plaats is, maar op meer dan 50 km van de stad Kirkuk verwijderd ligt. Nogmaals gevraagd waar in Kirkuk de Turkmeense bevolking dan woonde, verklaarde u dat zij in alle wijken woonden, maar dat u niet precies wist waar en haalde u wederom aan dat de meesten van hen in Dakuk woonden (CGVS II p. 5). Het feit dat u, gevraagd naar de etnische samenstelling van de stad Kirkuk, enkel steden in de provincie Kirkuk kunt aanhalen, maar dat u de Turkmeense wijken in de stad waar u de laatste 6 jaar voor uw vertrek uit Irak heeft gewoond niet kunt benoemen, maakt wederom dat uw verklaringen ingestudeerd overkomen.

Enkele zaken omtrent de stad Kirkuk kon u wel correct benoemen. Zo gaf u de namen van twee moskeeën in uw wijk, die werden teruggevonden op Google Maps. Ook kon u de verschillende wijken tussen de legerbasis en de Arafa wijk correct en in de juiste volgorde benoemen (CGVS II p. 5). De weg van de Arafa wijk naar het centrum van Kirkuk kon u eveneens summier maar correct beschrijven (CGVS II p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat de weg van de legerbasis naar Arafa en de weg van Arafa naar het centrum, dezelfde weg is die genomen diende te worden indien u zich van de legerbasis naar het centrum van Kirkuk zou willen verplaatsen. Deze kennis is dan ook kennis die te verwachten is van iemand die gedurende enige tijd in een legerbasis in een stad is gelegerd geweest. Verder was u eveneens op de hoogte van het feit dat er eind 2013 een aanslag werd gepleegd in een groot winkelcentrum en de inlichtingendienst die daarnaast lag (CGVS II p. 8). Hoewel het CGVS, op basis van de kennis die u heeft omtrent de stad Kirkuk, niet twijfelt aan het feit dat u (verschillende keren) in Kirkuk bent geweest, kon u het CGVS niet overtuigen van het feit dat Kirkuk gedurende 6 jaar uw vaste verblijfplaats was. De verklaring dat u tijdens uw vrije tijd in Kirkuk vaak binnen zat en niet buiten kwam, gezien de mensen van uw legerbasis dachten dat uw officiële verblijfplaats nog in het Zuiden van het land was, kan bezwaarlijk een verschoning vormen voor het vastgestelde gebrek aan kennis. De vastgestelde onwetendheden betreffen immers geen details, maar zaken over uw eigen buurt en over de stad Kirkuk, waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat u deze zaken – indien u werkelijk gedurende 6 jaar in Kirkuk zou hebben gewoond – wel zou weten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk te hebben gewoond in de stad Kirkuk gelegen in de provincie Kirkuk. De ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaats in Irak doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten uit uw asielrelaas die onlosmakelijk met deze verblijfplaats verbonden zijn, zoals het feit dat uw familie Kirkuk zou hebben moeten ontvluchten na een bedreiging die ze ontvingen nadat uw problemen reeds begonnen. De conclusie dat u niet aannemelijk kan maken dat u de laatste jaren voor uw komst naar België in de stad Kirkuk in de provincie Kirkuk in Irak heeft gewoond en u het CGVS geen reëel zicht geeft op de werkelijke situatie waarin u de laatste jaren voor uw komst naar Europa heeft verbleven, impliceert immers dat u toen in of buiten Irak een andere verblijfplaats had waardoor u niet aannemelijk maakt hoe de vervolging van uw familie in Kirkuk in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou doen ontstaan in uw toenmalige verblijfplaats buiten Kirkuk.

U haalde verder aan te vrezen voor vervolging omwille van het feit dat u het leger op onwettelijke wijze heeft verlaten daags voor het Speicherdrama.

Uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw (recente) herkomst doen echter afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw verblijfplaats in Kirkuk, waar u beweerde de laatste 6 jaar voor uw vertrek uit Irak te hebben gewoond, legt dan ook een hypotheek op de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de feiten die de aanleiding zouden hebben gevormd van uw vertrek uit het land.

Bovendien kon er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk problemen zou kennen door het feit dat u het leger op onwettige wijze zou hebben verlaten.

Uw verklaringen omtrent de gerechtelijke vervolging die tegen u zou zijn ingesteld, kwamen immers zeer vaag en weinig doorleefd over. U verklaarde van desertie en verraad te worden beschuldigd en hier zou

de doodstraf op staan (CGVS II p. 9). Gevraagd of er reeds een proces was geweest in uw eigen zaak, verklaarde u dat er zeker een onderzoeksraad was. U wist echter niet of er reeds een vonnis was uitgesproken, maar vermoedde van wel, gezien er normaal gezien na het arrestatiebevel een militaire berechting plaatsvindt (CGVS II p. 14). Gevraagd hoe u dan op de hoogte was dat er reeds een onderzoeksraad was geweest, verklaarde u dat dit de procedures zijn (CGVS II p. 14). U verklaarde dat u niet beter op de hoogte was van uw eigen proces, gezien u verder geen contacten meer had bij het leger. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk een excuus kan vormen voor het feit dat u niet op de hoogte zou zijn van dergelijke informatie. U had immers nog contact met uw familie in Irak (CGVS II p. 2) die al dan niet zelf of via een advocaat achter uw proces zouden kunnen horen. Het feit dat u slechts zulke gebrekkige kennis heeft over uw eigen proces en dat de enige verklaringen die u hierover kan afleggen, gebaseerd zijn op vermoedens, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder bleven uw verklaringen omtrent wat er gebeurde met de collega's waarmee u samen Camp Speicher verliet zeer vaag. Zo verklaarde u dat u naar Camp Speicher ging samen met 7 of 8 officieren van uw eenheid. U verliet Camp Speicher samen met eerste luitenant A.S., luitenant S.M.R. en majoor S. van uw eenheid. U verklaarde initieel dat er vele officieren werden veroordeeld en voor de rechtbank moesten verschijnen (CGVS I p. 16). U kon echter enkel de naam van majoor S. noemen als officier van uw eenheid die veroordeeld werd. U wist echter niet of majoor S. reeds veroordeeld werd of niet (CGVS II p. 15). Verder verklaarde u niet te weten of er een arrestatiebevel tegen A.S. was opgesteld (gezien die zich had aangesloten bij de Peshmerga). Over luitenant S.M.M. verklaarde u dat deze in Diyala woonde en ze er moeilijk konden geraken (CGVS II p. 14). U verklaarde dat u hier niets verder over wist gezien u het contact met de anderen had verloren (CGVS I p. 16-17). Er dient echter opgemerkt te worden dat u zelfs na uw vertrek uit Kirkuk nog contact onderhield met A.S. (CGVS II p. 15) en dat u naar A.S. refereert als "uw vriend" (CGVS II p. 11). Gezien A.S. dezelfde rang had als u, zou u dan ook contact met hem hebben kunnen opnemen om enerzijds te polsen of hij ook een arrestatiebevel op zijn naam had ontvangen, of er reeds stappen waren ondernomen en hoe hij hiermee omging. Anderzijds zou u bij hem kunnen polsen of hij meer informatie had over andere processen uw collega's. Gezien jullie vier het leger op dezelfde moment en dezelfde manier hebben verlaten kan er dan ook van uitgegaan kan worden dat jullie beschuldiging, proces en terechtstelling op een gelijkaardige manier zou verlopen. Het feit dat uw verklaringen omtrent wat er gebeurde met uw collega's nadat jullie Camp Speicher hadden verlaten eveneens zo vaag blijven doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over de veroordeling en de effectieve bestraffing van degene die beschuldigd werden van desertie en die mede verantwoordelijk werden gesteld voor het drama in Camp Speicher, bleven zeer vaag. U verklaarde initieel niet te weten of er reeds personen veroordeeld waren die betrokken waren bij de slachtpartij. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, verklaarde u dat commandant A.A.F. veroordeeld werd, gezien die op dat moment commandant van de Speicherbasis was. U verklaarde dat verschillende mensen werden veroordeeld tot de doodstraf of opsluiting en dat A.F. kon ontkomen omwille van zijn connecties. U wist echter niet of er daadwerkelijk reeds mensen geëxecuteerd werden naar aanleiding van deze zaak. U verklaarde dat u nadat u het leger verlaten had "het nieuws niet zo veel meer volgde" (CGVS I p. 17). Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet zou weten of er reeds executies hadden plaatsgevonden naar aanleiding van het Speicher drama. Indien u werkelijk het leger had verlaten in de omstandigheden zoals u ze beschrijft, lijkt het dan ook aannemelijk dat u de processen van degene die mede verantwoordelijk werden gesteld voor dit drama zou opvolgen, gezien u eveneens van verraad en desertie werd beschuldigd. U ontvluchtte uw land uit vrees voor de overheid en vreest veroordeeld te worden door de overheid tot opsluiting en de doodstraf. Uw verklaringen omtrent uw eigen proces, het verloop van het proces van uw collega's en de context rond het Camp Speicher bleven echter dermate vaag. Indien u werkelijk gezocht werd door de overheid lijkt het weinig geloofwaardig dat u niet meer interesse in uw eigen zaak en die van uw collega's zou tonen. Het feit dat u niet beter geïnformeerd bent over uw eigen zaak doet dan ook afbreuk aan uw vrees voor vervolging.

Verder legde u vage verklaringen af omtrent de personen die onder u stonden. U verklaarde dat u in de legerbasis verantwoordelijk was voor 5 personen die naar u moesten luisteren (CGVS II p. 4). Van deze vijf personen waren enkel T. en A. aanwezig op het moment dat de Peshmerga langs kwamen en jullie de basis verlieten (CGVS II p. 11). U verklaarde echter dat u in Speicher niet meer met A. of T. had gesproken. U wist niet wat zij hadden gedaan in Speicher, noch of zij al dan niet uit Speicher waren vertrokken, gezien u geen contact meer had (CGVS II p. 12). Gezien u als overste verantwoordelijk was voor deze mannen en dan ook verantwoordelijk gehouden zou kunnen worden in het geval hen iets overkwam, is het dan ook opmerkelijk dat u niet weet wat er met uw mensen gebeurde, noch dat u zich de moeite nam dit te achterhalen.

Bovendien overtuigden uw verklaringen omtrent de manier waarop u Irak verliet evenmin. Om te beginnen legde u vage verklaringen af omtrent uw paspoort. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw paspoort in de 9de maand van het jaar 2014 had aangevraagd. Gevraagd welke procedures u toen moest doorlopen, verklaarde u: "die heb ik niet aangevraagd". Om verduidelijking gevraagd, verklaarde u dat u uw paspoort aanvraag bij de verantwoordelijke dienst lang voor de gebeurtenissen (CGVS II p. 16). Geconfronteerd met het feit dat u eerder beweerde uw paspoort in september 2014 te hebben aangevraagd, verklaarde u dat dat het moment was waarop u besloten had om te vertrekken. Op dat moment zou u O. uw paspoort en geld hebben gegeven om uw reis te regelen (CGVS II p. 16).

Het is echter opmerkelijk dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent de moment waarop u uw paspoort zou hebben aangevraagd en u aanvankelijk verklaart dat dit in 2014 was op een moment dat u uw basis reeds zou hebben verlaten. Verder verklaarde u dat u met het vliegtuig vanuit Bagdad bent vertrokken. U verklaarde dat u onderweg "de normale controle" had. U zou de normale controle hebben gehad waarbij uw paspoort werd bestempeld (CGVS II p. 16). Het is echter hoogst opmerkelijk dat u beweert gezocht te worden door de Irakese autoriteiten omwille van het feit dat u het leger zou hebben verlaten, en er tegelijkertijd voor kiest het land op legale wijze te verlaten, aan de hand van uw paspoort, waardoor u makkelijk door de autoriteiten geïdentificeerd zou kunnen worden. Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat uw naam nog niet verspreid was over de luchthavens en de controleposten op het moment dat u Irak verliet. Gevraagd hoe u op de hoogte was van het feit dat uw naam op dit moment nog niet verspreid was, verklaarde u dat u wist dat uw naam pas in 2015 werd verspreid omwille van het arrestatiebevel. Opgemerkt dat u op het moment dat u Irak verliet nog geen weet had van dit document, verklaarde u dat het een procedure was die lang duurde (CGVS II p. 16). Deze uitleg volstaat niet. Op het moment dat u Irak verliet had u het leger reeds gedurende vier maanden verlaten. U was eveneens op de hoogte van het feit dat uw overste kolonel S. uw naam reeds had doorgegeven als deserteur. Indien u werkelijk een vrees voor vervolging door de Irakese autoriteiten zou koesteren, lijkt het dan ook onwaarschijnlijk dat u Irak via de legale weg zou verlaten en op die manier het risico zou lopen opgepakt te worden tijdens een controle op de luchthaven, dit des te meer gezien uw verklaringen over het feit dat er op die moment nog geen arrestatiebevel tegen u werd opgesteld, slechts op vermoedens gestoeld zijn.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat er op 2 oktober 2014 een algemene amnestie werd afgekondigd ten aanzien van soldaten en leden van de veiligheidsdiensten die onrechtmatig hun dienst verlaten hadden. Deze amnestie werd uitgevaardigd om deserteurs de gelegenheid te geven om opnieuw aan de slag te gaan bij het leger en/of de veiligheidsdiensten. In Bagdad zouden meer dan 5.000 gevluchte en/of gedeserteerde soldaten zich hebben aangemeld om zich opnieuw bij het Irakese leger aan te sluiten. U verliet Irak op 27 oktober 2014 en was nog in Bagdad aanwezig op het moment dat deze amnestie werd afgekondigd. Toch bleek u geen weet te hebben van enige amnestiemaatregelen die door de Irakese regering zouden zijn afgekondigd. Zo verklaarde u dat de regering geen amnestie afkondigde voor deserteurs op het moment dat u nog in Irak was (CGVS I p. 16, CGVS II p. 15). Verder verklaarde u dat u zich niet zou aanmelden voor een amnestie indien deze zou worden afgekondigd, gezien u als officier wel berecht zou worden (CGVS II p. 15). Geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat er begin oktober 2014 een algemene amnestie werd afgekondigd, verklaarde u initieel dat u op dat moment reeds Irak had verlaten. Er dient echter opgemerkt te worden dat reeds in september 2014 bekend was dat de Irakese overheid van plan was dergelijke amnestiecampagne op poten te zetten. Daarenboven verliet u Irak slechts eind oktober. Geconfronteerd met het feit dat u Irak verliet nadat deze amnestie werd afgekondigd, verklaarde u dat uw naam reeds werd doorgegeven als iemand die de orders niet opvolgde (CGVS II p. 15). Het is echter zeer opmerkelijk dat u niet zou weten dat er een algemene amnestie was afgekondigd, gezien u zelf verklaarde zich terug te willen aansluiten bij het Irakese leger. U zou zelfs verschillende mensen uit het leger gecontacteerd hebben met de vraag of het mogelijk was terug te keren (CGVS II p. 9-10). U verklaarde dat u pas besloot Irak te verlaten toen u geen hoop meer had dat u nog kon terugkeren bij het leger (CGVS II p. 13). Gezien de grote motivatie en wil om u terug aan te sluiten bij het leger, lijkt het dan ook ongeloofwaardig dat u niet zou weten dat er een amnestiemaatregel was afgekondigd door de overheid. Hoewel u geloofde dat u als officier sowieso berecht zou worden, zou u zich kunnen informeren of deze maatregel al dan niet voor officieren gold. Deze maatregel kon voor u immers een nieuwe mogelijkheid en perspectief bieden u weer bij het leger aan te sluiten. Geconfronteerd met het feit dat het vreemd was dat u niet op de hoogte was van deze amnestiemaatregel, terwijl u wel beweerde het Irakese leger op onwettige wijze te hebben verlaten, kon u geen verschuiving geven en kwam u niet verder dan "ik weet het niet" (CGVS II p. 15). Het feit dat u niets meer kan vertellen over deze amnestiemaatregel doet dan ook afbreuk aan het feit dat u het leger

op onwettige wijze zou hebben verlaten of dat u omwille van desertie voor vervolging zou dienen te vrezen.

Ten slotte lijken uw verklaringen omtrent de manier waarop u te weten gekomen zou zijn dat er een arrestatiebevel tegen u werd opgesteld weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat H, de broer van uw vriend Z, bij de politie op het directoraat van Dhi-Qar werkte (CGVS I p. 12). Uw vriend Z. had uw naam een paar keer laten vallen in het bijzijn van zijn broer H. H. herkende uw naam als bij toeval op één van de arrestatiebevelen (CGVS I p. 10), waarna hij uw vriend op de hoogte bracht. Uw vriend bracht u onmiddellijk op de hoogte bracht (CGVS I p. 12). Het lijkt eerder vreemd dat u slechts op dergelijke toevallige wijze van dit arrestatiebevel op de hoogte kwam. Verder dient opgemerkt te worden dat u de CGVS vragenlijst op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt overlopen op 21 augustus 2015. Tijdens dit interview verklaarde u: "De soldaten die het bevel hadden gekregen om de militaire uitrusting achter te laten en de eenheid te verlaten, werden door hun oversten beschuldigd van collega-soldaten in de steek te hebben gelaten. Ik vrees daarom ook vervolgingen door de Iraakse autoriteiten." (CGVS vragenlijst nr. 3.5). U haalde echter nergens tijdens dit gehoor aan dat er effectief een arrestatiebevel op uw naam zou zijn opgemaakt, noch legde u dit document voor. Dit is echter zeer opmerkelijk gezien u beweerde dat uw vriend u onmiddellijk na het ontvangen van dit arrestatiebevel op de hoogte bracht en er dus redelijkerwijze verwacht kan worden dat u op het moment dat dit gehoor plaatsvond reeds op de hoogte was van het bestaan van dit arrestatiebevel. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens uw gehoor op DVZ enkel zou spreken over de algemene situatie en dat u zou nalaten te spreken over uw persoonlijke vervolging en niet over het concrete arrestatiebevel dat tegen u zou zijn uitgevaardigd.

Hoewel uw profiel als eerste luitenant in het Iraakse leger niet in twijfel wordt getrokken dient opgemerkt te worden dat dit profiel an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit vrees veroordeeld te worden tot opsluiting of de doodstraf gezien hij het leger op een onwettige wijze heeft verlaten, kan echter wel verwacht worden dat hij de nodige interesse in zijn eigen rechtsprocedure zou tonen, zou reizen met de nodige omzichtigheid en op de hoogte zou zijn van eventuele amnestiecampagnes uitgevoerd door het Irakese leger, wat in deze niet het geval is.

Bovendien wijst het CGVS er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (gehoorverslag CGVS II p. 9), merkt het CGVS op dat strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf

wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw nationaliteitsbewijs bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uit uw nationaliteitsbewijs blijkt daarenboven dat u in Dhi-Qar geboren werd, maar kan niet aantonen dat u in Kirkuk zou hebben gewoond (CGVS I p. 9). Verder legde u nog verschillende documenten in verband met uw werk bij het leger voor, nl.: verschillende bewijzen van afstuderen als luitenant aan het militair college, een bevestiging van de (...) divisie, een opleidingsattest van de opleiding 'bevoorrading en transport', 20 foto's waarin u en uw collega's in militair uniform te zien zijn, 7 verschillende badges en drie opleidingsattesten van de Amerikanen. Zoals eerder reeds werd beargumenteerd wordt er niet getwijfeld aan uw profiel als militair. Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat u omwille van uw werk problemen gekend zou hebben in Irak. U legde eveneens een document voor waaruit zou blijken dat u door de Irakese overheid gezocht wordt. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u van dit document louter een kopie voorlegt, waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en bijgevolg de bewijswaarde van dit document op ernstige wijze beperkt wordt. Bovendien blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst met betrekking tot het verkrijgen van documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden en zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht. Dit relativeert de bewijswaarde van het stuk dat u voorlegt verder. Bovendien kunnen documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Verder legde u nog 6 foto's waarvan u beweert dat het uw vernielde huis is in Nasiryah dat hierop te zien is (CGVS I p. 17). Omtrent deze gebeurtenissen dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij zich afspeelden in 2008 en niet de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit deze foto's bezwaarlijk kan worden afgeleid dat dit uw huis betreft. Bovendien kan aan dergelijke foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. U legde ook nog verschillende medische attesten voor, opgemaakt door Carda (Centre d'accueil rapproché pour demandeurs d'asile). In deze attesten wordt verklaard dat u gedurende drie maanden, van augustus 2016 t.e.m. begin november 2016 bij hen werd opgevangen. Verder wordt er gemeld dat u tot en met 21 februari 2017 regelmatig naar Carda ging voor individuele consultaties. U legt eveneens een document voor waarin met behulp van ja-nee vragen waarin gepolst wordt naar de symptomen, aangetoond wordt of iemand al dan niet een hoog risico loopt een traumatische gebeurtenis te hebben meegemaakt. In dit attest wordt eveneens beschreven dat u last zou hebben van nachtmerries, overmatig zweten, trillende handen en hoofdpijn. Er dient echter te worden opgemerkt dat in deze attesten geen diagnose wordt gemaakt, noch wordt aangetoond omwille van welke redenen u in Carda zou zijn opgenomen geweest. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat het gegeven dat een persoon (psychische) problemen heeft die voortvloeien uit een traumatische gebeurtenis niet automatisch leidt tot het besluit dat deze asielzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de asielzoeker om een zicht te geven op de omstandigheden die hebben geleid tot dit trauma.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk maakt dat u in Irak een vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) of b), loopt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Irakese nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Irak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel is afgeleid uit de schending van "artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Wat betreft de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij van 2008 tot 2014 in Kirkuk heeft gewoond en dat dit ten onrechte in vraag wordt gesteld door de verwerende partij. Hij verwijst naar het gehoorverslag en besluit dat daaruit blijkt dat hij wel degelijk correcte antwoorden heeft kunnen geven betreffende zijn afkomst, dat hij amper buiten kwam, slechts van het werk naar huis ging, en dat dit zo is omdat hij Arabier is. In Kirkuk in de wijk Arafa waar verzoeker verbleef, leven in meerderheid Koerden, en er is een groot haatgevoel tussen de Arabieren en de Koerden aldaar, zoals hij ook tijdens het gehoor heeft verklaard. De slechte kennis van Kirkuk kan dus uitgelegd worden door

het feit dat verzoeker veel werkte en het huis niet uitging wanneer hij thuis was, uit angst "voor de Arabieren" [wellicht wordt bedoeld uit angst voor de Koeren]. Verzoeker stelt dat dit ook wordt bevestigd uit objectieve informatie en rapporten uit Kirkuk:

"Zo leest men in een artikel van de Franse krant, Libération "A Kirkouk, Kurdes et Arabes à couteaux tirés" :

ce Des centaines de familles arabes ont été expulsées de la ville irakienne, contrôlée par des forces kurdes, depuis la reprise du territoire à l'Etat islamique »

(vrije vertaling : Honderden Arabische families werden verdreven uit de Iraakse stad bestuurd door Koerdische troepen sinds de terugname van het grondgebied van de Islamitische Staat)

In een ander artikel leest men :

« Si le monde a les yeux braqués sur Mossoul, à 150 km de là, un autre affrontement lourd, lui aussi, de conséquences politiques, se déroule loin des regards dans la ville de Kirkouk. Dans un rapport publié ce jeudi, l'organisation Hum

an Rights VWatch (HRW) dénonce l'expulsion d'Arabes par les forces kurdes »2.

(Vrije vertaling : Als de wereld enkel oog heeft op Mosul, vindt 150 km verderop, nog een zware botsing plaats, met politieke consequenties ver van de camera's in de stad Kirkuk. In een rapport vrijgegeven op donderdag, veroordeelde Human Rights Watch (HRW) de verdrijving van Arabieren door Koerdische krachten).

in dit rapport van Human Rights Watch van 3 november 2016 leest men (stuk 3) :

"Kurdish authorities in Kirkuk, in their most recent round of displacements, have been ejecting Arab residents and Arab internally displaced people there since the Islamic State, also known as ISIS, attacked the city on October 21, 2016.

Human Rights Watch is not aware of any similar displacements affecting Kurdish residents of the city. Given that Arabs seem to be the sole victims of these demolitions and evictions, and no explanation has been given by the authorities as to why they are being so targeted, the KRG actions appear to be discriminatory".

(Vrije vertaling : Koerdische autoriteiten in Kirkuk, in hun meest recente ronde van verplaatsingen, hebben Arabische inwoners en Arabische ontheemden daar weggejaagd, aangezien de islamitische staat, ook wel ISIS genoemd, de stad op 21 oktober 2016 heeft aangevallen.

Human Rights Watch is niet op de hoogte van enige soortgelijke verplaatsingen die Koerdische inwoners van de stad betreffen. Aangezien Arabieren de enige slachtoffers van deze sloop en uitzettingen lijken te zijn en er geen uitleg is gegeven van de autoriteiten over waarom ze zo gericht zijn, lijken de KRG-acties discriminerend te zijn).

De haat jegens Arabieren blijkt duidelijk uit het verhaal van Muhayman

« « Muhayman », dont le nom a été modifié pour des raisons de sécurité, âgé de 40 ans, père de 10 enfants originaire d'un village situé au sud-ouest de Kirkouk, a été déplacé à deux reprises par les forces kurdes, la première fois en 2015 et la deuxième le 25 octobre 2016. Il a raconté à Amnesty International que des hommes en uniforme militaire sont arrivés à Kirkouk dans le secteur de Manshiya, dans le quartier de Wahed

Le lendemain, ils ont été expulsés et des bulldozers ont démolé leurs maisons jusque tard dans la nuit. »3

(vrije vertaling : "Muhayman" waarvan de naam is gewijzigd om veiligheidsredenen, 40 jaar, vader van 10 kinderen, afkomstig van een dorp gelegen ten zuidenwesten van Kirkuk, werd tweemaal ontheemd door Koerdische krachten, eerste keer in 2015 en de tweede op 25 oktober 2016. Hij vertelde Amnesty International dat mannen in militaire uniformen aangekomen zijn in Kirkuk in de Manshiya sector in de wijk Huzairan Wahed, en de bewoners bevoien hebben te verfrekken voor de voioende ochtend. De dao hierna, werden ze verdreven en hun huizen gesloopt door bulldozers tât laat in de nacht).

Deze vrees van verzoeker jegens de Koerden werd onvoldoende geanalyseerd door de tegenpartij. Deze vrees legt echter uit waarom verzoeker zo weinig het huis buiten ging en dus een beperkte kennis heeft over sommige aspecten van Kirkuk."

Verzoeker geeft verder een uiteenzetting, stellende dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend:

"b) WAT BETREFT HET VOORDEEL VAN TWIJFEL

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscornrnissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduideijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geïndiceerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt .* dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker; het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. »(zie met name VBCV dd. 16 november 2009, RW n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RW n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute.. »,

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue un étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RW, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten töt de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RvV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)."

Met betrekking tot de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker wat volgt:

"Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoeker de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, is het wenselijke om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak.

De inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Artikel 3 van dit verdrag stelt dat : "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Arabieren zijn in Kirkuk het doelwit van discriminerende praktijken vanwege de Koerdische autoriteiten en worden vervolgd door andere Koerdische inwoners. Deze vrees werd onvoldoende bestudeerd door de tegenpartij."

Ten slotte stelt verzoeker nog het volgende:

"Indien Uw Rechtspraak aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming zou kunnen toekennen en zich niet voldoende geïnformeerd zou achten, past het de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CVGS voor verder onderzoek.

De oorsprong van verzoeker werd inderdaad onvoldoende geanalyseerd door de tegenpartij, alsook de vrees van verzoeker als Arabier in Kirkuk.

Voor deze reden past het om de beslissing te vernietigen."

Bij het verzoekschrift wordt nog een rapport gevoegd van Human Rights Watch, met de titel *"KRG: Kurdish Forces Ejecting Arabs In Kirkuk. Halt Displacements, Demolitions; Compensate Victims"*, van 3 november 2016.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Met een aanvullende nota van 29 maart 2018, legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen voor:

"1. Certificaat van overlijden van vader

2. Uittreksel van vonnis geveld door een bijzondere krijgsraad jegens verzoeker

3. Arrestatiebevel uitgevaardigd door het hof van beroep van Dhi-Qar tegen verzoeker."

2.2.2. Op 30 maart 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota over met een stuk genaamd *"COI Focus Irak. De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie, van 13 juli 2017"*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde internationale bescherming nodig te hebben omwille van zijn vrees om te worden beschuldigd van desertie en verraad gezien hij, als eerste luitenant, de Speicherbasis verliet een dag vooraleer IS er 1700 kadetten ombracht; zijn familie zou ten gevolge van bedreigingen na deze feiten, verhuisd zijn van Kirkuk naar Diyala.

De verwerende partij heeft in eerste instantie vastgesteld dat verzoekers gebrekkige verklaringen en kennis over de stad Kirkuk niet overtuigen van het feit dat hij daar, samen met zijn familie, de laatste 6 jaar voor zijn vertrek uit Irak, zijn vaste verblijfplaats had.

De vraag of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt de afgelopen 6 jaar samen met zijn familie in Kirkuk te hebben verbleven, is relevant aangezien hij stelde dat zijn familie na zijn vlucht Kirkuk heeft moeten verlaten ingevolge de bedreigingen waarvan zij het slachtoffer werden.

De verwerende partij licht uitvoerig en op pertinente wijze toe op welke gronden zij tot haar conclusie is gekomen, zoals uit de motieven blijkt. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een aantal passages uit het gehoorverslag en wijst erop dat hij wel degelijk veel correcte antwoorden heeft kunnen geven. Zijn slechte kennis van Kirkuk kan worden verklaard door het feit dat hij veel werkte en dat hij, wanneer hij thuis was, het huis nooit uitging uit angst.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker een aantal zaken omtrent de stad Kirkuk wél kon benoemen, maar dat het gaat om kennis die kan doen aannemen dat verzoeker (verschillende keren) in Kirkuk is geweest, doch geen blijk geeft van een vaste verblijfplaats van 6 jaren in de stad.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij heeft verklaard dat hij het huis nooit uitging omdat hij in een overwegend Koerdische wijk woonde en de Arabieren er gehaat werden, en citeert uit een aantal krantenartikels uit L'opinion en Libération en uit een rapport van Human Rights Watch, waarin erop wordt gewezen dat de Koerdische autoriteiten in Kirkuk Arabische inwoners en ontheemden uit Kirkuk verdrijven na de aanval van IS op de stad op 21 oktober 2016. De vrees van verzoeker jegens de Koerden werd onvoldoende geanalyseerd door de verwerende partij, zo stelt hij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker dat hij vaak binnen zat en niet buiten kwam. De Raad treedt de verwerende partij bij waar die van oordeel is dat dit geen verschoning vormt voor verzoekers gebrek aan kennis, nu werd gepeild, niet naar details maar naar zaken uit verzoekers eigen buurt en uit de stad waarvan in alle redelijkheid kan worden verwacht dat die gekend zijn door iemand die er gedurende zes jaar heeft gewoond. Verzoekers verwijzing, in zijn verklaringen, naar de wrijvingen tussen de Koerden en de Arabieren, volstaat niet om daar anders over te denken. De informatie over de uitdrijving van Arabieren door Koerden doet dat evenmin, nu deze betrekking heeft op het jaar 2015 en -vooral- 2016, een periode tijdens dewelke verzoeker Irak reeds geruime tijd had verlaten.

De Raad treedt dan ook de conclusie bij van de verwerende partij, met name dat, aangezien verzoeker niet aantoonde samen met zijn familie in Kirkuk te hebben verbleven de laatste jaren voor zijn komst naar Europa, hij evenmin aantoonde dat zijn familie de stad is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen en dat hij er om die reden een gegronde vrees voor vervolging zou moeten worden aangenomen in zijn hoofde.

Verzoeker brengt een overlijdensakte van zijn vader bij, stellende dat in het licht van zijn verklaringen omtrent de problemen die zijn familie ondervond, zijn asielrelaas kan ondersteunen of minstens zijn nood aan internationale bescherming kan staven. De Raad kan hem daarin niet bijtreden, om de volgende redenen:

Het stuk betreft een zwartwit-kopie van een overlijdensakte. De authenticiteit van dit stuk is dus niet gewaarborgd, gelet op het feit dat dergelijke stukken gemakkelijk te manipuleren zijn. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *"Irak. Corruptie en documentenfraude"* van 8 maart 2016) dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland.

Aan de kopie van de overlijdensakte kan alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven blijkt er wel uit dat verzoekers vader op 19 juni 2017 zou zijn overleden in Diyala, ten gevolge van een beschieting, maar de omstandigheden, de oorzaak en het verband ervan met de zaak van verzoeker, staan verre van vast. Om al deze redenen kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de overlijdensakte een gegronde vrees voor vervolging in zijnen hoofde doet aannemen omwille van de problemen die zijn familie zou hebben gekend in Kirkuk.

De verwerende partij trekt het profiel van verzoeker als eerste luitenant in het Iraakse leger niet in twijfel, maar heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker daadwerkelijk problemen zou hebben gekend omdat hij het leger op onwettige wijze zou hebben verlaten, omdat (i) zijn verklaringen over de gerechtelijke vervolging die tegen hem zou zijn ingesteld, zeer vaag en weinig doorleefd overkwam; verzoeker wist te vertellen dat er zeker een onderzoeksraad was, maar vermoedde slechts -en wist dus niet zeker- of er al een vonnis was uitgesproken; (ii) zijn verklaringen over wat er was gebeurd met zijn collega's die samen met hem de basis hadden verlaten, zeer vaag bleven; (iii) hetzelfde blijkt over zijn verklaringen aangaande de veroordeling en de effectieve bestraffing van diegenen die werden beschuldigd en mede verantwoordelijk werden gesteld voor het Speicherdrama; (iv) verzoeker niet wist wat er met de mannen die onder zijn verantwoordelijkheid stonden, was gebeurd; (v) hij incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop hij zijn paspoort zou hebben aangevraagd, met name al dan niet voor hij de basis had verlaten; (vi) het onwaarschijnlijk is dat hij na de feiten het land op legale wijze zou hebben verlaten en het risico zou hebben gelopen om opgepakt te worden tijdens een controle op de luchthaven; (vii) dat hij geen weet bleek te hebben van het feit dat op 2 oktober 2014, op een moment dat hij nog in het land was, een algemene amnestie werd afgekondigd ten aanzien van soldaten en leden van de veiligheidsdiensten die onrechtmatig hun dienst hadden verlaten en (viii) zijn verklaringen over de manier waarop hij zou te weten zijn gekomen dat tegen hem een arrestatiebevel werd uitgevaardigd niet aannemelijk zijn en (ix) uit de informatie in het dossier blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. In haar aanvullende nota brengt zij nog een update bij, middels de "COI Focus Irak. De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie", van 13 juli 2017, die dit laatste standpunt bevestigt.

Ook dit onderdeel van de motivering is pertinent, nu het de kern van het asielrelaas raakt, en is gesteund op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald op verzoekers eigen verklaringen in de landeninformatie waaraan ze getoetst zijn. Het komt hem dus toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker dit onderdeel van de motivering volstrekt ongemoeid laat. Wél brengt hij met een aanvullende nota een aantal documenten bij, zo onder meer een uittreksel van een vonnis van de bijzondere krijgsraad waarin hij wordt veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf en een arrestatiebevel uitgevaardigd door het Hof van Beroep van Dhi Qar tegen verzoeker.

Deze stukken kunnen echter op zich geen gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie aannemelijk maken. Zoals reeds gesteld, kan de authenticiteit van kopieën zoals de voorgelegde, niet worden gewaarborgd en blijkt uit de informatie in het dossier dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten zodat aan deze stukken alleen al om deze redenen geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Verder kan nog het volgende worden vastgesteld:

Het uittreksel van het verstekvonnis van de bijzondere krijgsraad, waarbij verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar, dateert van 28 december 2014. Toch verklaarde verzoeker zelfs op 18 mei 2017 nog niet te weten of er reeds een uitspraak was in verband met zijn desertie (gehoorverslag 18 mei 2017, p 14). Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing al had vastgesteld, verklaarde verzoeker dat hij na zijn vlucht uit Irak contact was blijven houden met zijn familie, zodat het niet aannemelijk is dat hij via die weg niet op de hoogte zou kunnen zijn geweest van het bestaan van deze veroordeling bij verstek.

Bovendien is deze veroordeling niet te rijmen met de informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht en waaruit blijkt dat het eerste lid van artikel 35 van de Militaire Strafwet bepaalt dat deserteurs die zich bij de vijand aansluiten de doodstraf krijgen en dat de overige gevallen van desertie met een maximum gevangenisstraf van 7 jaar (COI Focus, *Irak. De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie* d.d. 26 augustus 2016, p 3-4, bevestigd in de update van 13 juli 2017). Verder blijkt uit het voormelde document dat in de praktijk desertie minder zwaar wordt bestraft dan de militaire strafwet toelaat.

In het voorgelegde arrestatiebevel, dat op 18 februari 2015 en dus na de veroordeling, werd uitgevaardigd wordt gesteld dat de betrokkene moet worden aangehouden en voorgeleid aangezien hij "wordt beschuldigd" in een tegen hem neergelegde klacht. Dat in dit document geen sprake is van een veroordeling, maar van een klacht, doet afbreuk aan de echtheid van het stuk. Bovendien valt niet in te zien om welke reden de voorzitter van een gewone rechtbank (in casu het Hof van Beroep van Dhi-Qar) een aanhoudingsbevel zou uitvaardigen in een zaak die wordt behandeld door de militaire rechtbanken (in casu de bijzondere krijgsraad).

Deze stukken geven op zich dan ook geen blijk van een gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie. Evenmin kunnen ze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen daaromtrent herstellen. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot de documenten die door verzoeker reeds werden voorgelegd in het kader van zijn procedure bij de verwerende partij, en die door deze laatste op pertinente wijze in de bestreden beslissing werden beoordeeld, beoordeling die door verzoeker overigens ongemoeid wordt gelaten.

Gelet op het voorgaande is de Raad samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoekers asielslaas niet geloofwaardig is. Gelet op deze vaststelling en op het feit dat verzoekers verklaringen niet stroken met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek en evenmin zijn algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan, kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielslaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoeker betoogt dat hij het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Irak, omdat Arabieren in Kirkuk duidelijk het doelwit zijn van discriminerende praktijken vanwege de Koerdische autoriteiten en worden vervolgd door andere Koerdische inwoners. Dit werd onvoldoende bestudeerd door de verwerende partij, zo stelt hij.

Verzoeker doelt onmiskenbaar en zonder meer op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig die bepaling wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Deze uitlegging door het HvJ bindt de Belgische rechter wanneer hij toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn

inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Dhi-Qar, in de provincie Nasriyah. Hoewel hij in het kader van zijn asielrelaas had gesteld het gebied in 2008 te hebben verlaten en samen met zijn familie te zijn verhuisd naar Kirkuk, blijkt uit de pertinente beoordeling van zijn asielrelaas dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de periode voor zijn komst naar Europa gedurende zes jaar in Kirkuk zou hebben verbleven. Derhalve kan verzoeker zich niet beroepen op de situatie voor Arabieren aldaar om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker, buiten de elementen die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In de mate verzoeker nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten dat verzoeker niet als vluchteling wordt erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad treedt deze beoordeling bij. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS